

**N**ikdo už nezjistí, kolik království za svůj život prošel tulák Vojtěch. Nevěděl to ani on sám a popravdě řečeno, vědět to ani nechtěl, byl zvyklý nezatěžovat si hlavu zbytečnostmi. Chodil světem a zajímalo ho pouze, jak konečně přijít ke štěstí. Za štěstí, které by rád našel, považoval dívku, o jaké snil. Vojta byl mladík, a nebylo tedy divu, že se toužil zamilovat a usadit, mít děti a ženu, pro kterou by bylo radostí žít. V době, kdy vstoupil do Kryšpínova království, nemohl tušit, že se mu tohle velké přání splní. A už vůbec ho nemohlo napadnout, že cesta k onomu štěstí povede i přes šibeniční vrch, kde málem skončí jako dáblův společník.

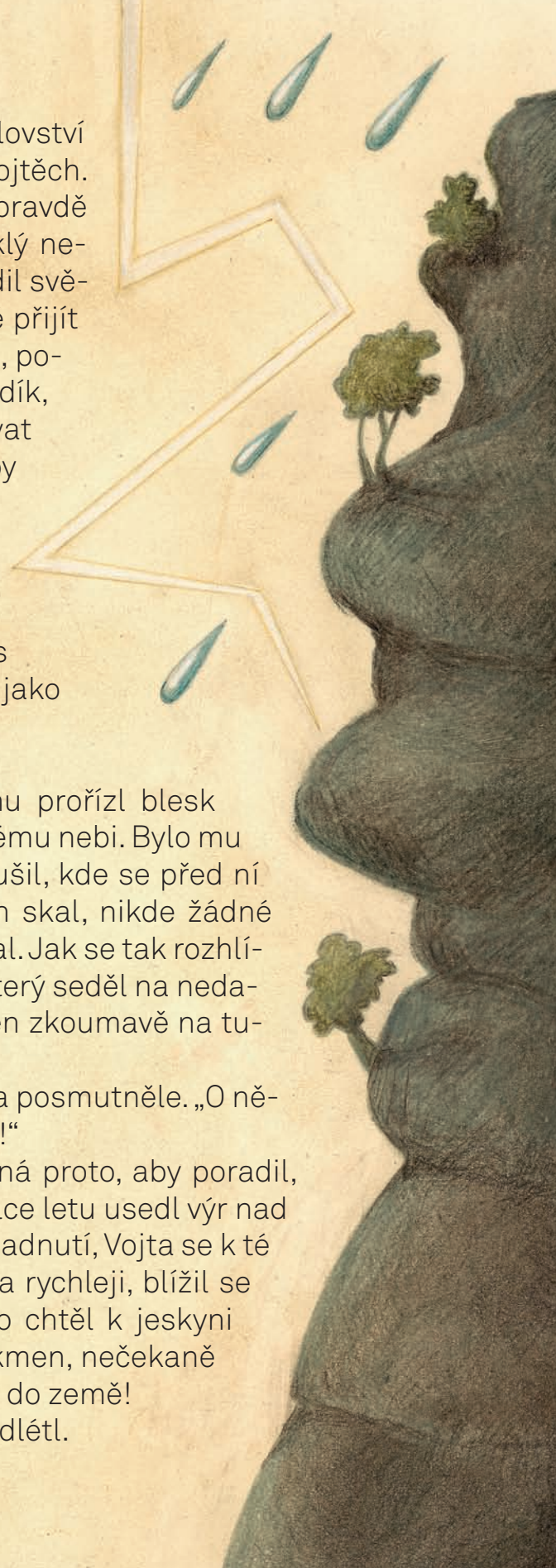
Ale nepředbíhejme.

Vše začalo tím, že temnou oblohu prořízl blesk a Vojta s obavami vzhlédl k zamračenému nebi. Bylo mu jasné, že se blíží bouřka a vůbec netušil, kde se před ní schová. Stál totiž uprostřed vysokých skal, nikde žádné obydlí, žádná skrýš, kde by liják přečkal. Jak se tak rozhlížel, kam by hlavu složil, spatřil výra, který seděl na nedaleké skále. Ten výr se ani nepohnul, jen zkoumavě na tuláka hleděl.

„Tak co, kamaráde?“ oslovil ho Vojta posmutněle. „O nějaké skrýši nevíš? Přece nezmokneme!“

Výr mrkl a majestátně vzlétl. Možná proto, aby poradil, možná proto, aby nebyl rušen. Po chvilce letu usedl výr nad malou jeskyň. A protože déšť byl na spadnutí, Vojta se k té jeskyni rozeběhl. Běžel stále rychleji a rychleji, blížil se k mohutnému stromu, kolem kterého chtěl k jeskyni proběhnout, a v okamžiku, kdy míjel kmen, nečekaně vykřikl: „Ááááááá!“ Kamsi se propadl do země!

Výr jen překvapeně mrkl a v klidu odlétl.





Vojta dopadl do slabě osvětlené chodby. Rachot, který svým pádem způsobil, utichl a rozhostilo se naprosté ticho, slyšet byl jen Vojtův zrychlený dech. V mihotavém světle loučí, které byly rozvěšeny po stěnách, spatřil rozcestí několika chodeb. Z jedné z nich vycházelo zlatavé světlo, u vchodu do chodby se na zemi válelo cosi třpytivého. Vojta pomalu vstal, šel za tím světlem, shýbl se pro to, co se na zemi třpytilo. Byl to zlaťák! Vojtovi zvědavost nedala a nahlédl za roh chodby. Nad tím, co spatřil, užasl.

Uprostřed jeskyňky zářila hromada zlata! Samé zlaťáky, perly, drahé kamení.

„Je tu někdo?“ optal se přiškrceným hlasem Vojta, a protože mu nikdo neodpověděl, tak do jeskyňky vstoupil. Klekl k hromadě zlaťáků a začal si jimi plnit kapsy. Jeho pozornost na chvíli upoutal i krásný, zlatý předmět. Bylo to křesadlo. Vojtovi se zalíbilo, takže i křesadlo zmizelo v jeho kapse a pak už bral zlaťáky po hrstech. Jak tak u hromady zlata klečel, nemohl tušit, že se za jeho zády neslyšně objevila postava! DUCH! Stál nehybně a mlčky sledoval, co se mu to děje v jeskyňce.



Když pochopil, že mu nějaký vandrák krade zlato, zvažněl. Musel to být za života velký morous, přísný chlap.

„Tak peněz se ti zachtělo?“ zahřměl duch a Vojta měl pocit, že na něho sáhla Smrt.

Leknutím ztratil dech a jen vyděšeně zíral na chlapíka v elegantním, i když notně staromódním obleku.

„A že zlaťáčky nejsou tvé, to tě netrápí?“ ptal se přísně duch a vyděšený Vojta ze sebe vysoukal: „Já nevěděl, že někomu patří! Já myslel, že se na mě konečně usmálo štěstí a tak...“

Vojta nedořekl, protože se rozhodl: „Vrátím! Všechno vrátím! Chudým jsem se narodil, tak chudým i zůstanu!“ Chtěl všechno zlato z kapes vysypat zpátky na hromadu, ale protože se duchovi chudého chlapce zželelo, zvolal: „Zadrž!“

Vojta na ducha překvapeně pohlédl.

„Tak si tu trochu zlaťáků nech, když myslíš, že je to nějaké štěstí!“

Vojta ustrašeně přikývl a čekal, co bude dál.

„Ale ať už jsi pryč, než si to rozmyslím!“ rozkázal duch. „Zmiz!“

Vojta bral okamžitě nohy na ramena, a když chtěl vylézt po mohutném kořeni stromu vzhůru k díře, kterou do jeskyně spadl, uslyšel ještě přísné duchovo zvolání: „A zapomeň, že jsi tady byl! Nebo uvidíš! Slibuješ?“

„Slibuji, slibuji!“ přikyvoval Vojta a už koukal, aby byl pryč. Mrštně vylezl po kořeni stromu z jeskyně, a sotva se objevil mezi skalami, ozvalo se zlověstné: „Krá! Krá! Krá!“

Vojta vzhlédl a vytřeštil oči! Stál totiž na šibeničním vrchu pod skřípající šibenici, na které seděl velký, černý havran a krákal do noci.

Tulák Vojta už na nic nečekal a vyběhl do silného deště. Rychle odsud, pryč, pryč, pryč!

Po noční bouřce zbylo jen pár kaluží. Sluníčko vylézalo nad starou stodolu, ve které Vojta našel v noci úkryt. Spal na seně tak tvrdě, že ani necítil ruku, která začala opatrně šmátrat v jeho kabátku. Z kapsy mu vytahovala jeden zlaťák za druhým!

„Á, dobré ráno, příteli!“ nečekaně čapnul ruku Vojta a pohlédl tak do vytřeštěných očí asi desetiletého kluka.

„Nejsi náhodou kouzelník?“ ptal se Vojta přísně. „Mé zlaťáčky v tvé ruce, dobrý trik!“ Popadl kluka, otočil ho hlavou dolů a začal s ním třepat. „Teď dávej pozor, chlapečku, jakým kouzlem dostanu své zlaťáčky zpět! Jak z beránka je z tebe vytřesu!“

„Uteč, Zmizíku, uteč!“ začaly volat další dvě děti, které se vynořily z úkrytu. Byla to malá Šmajda a klučina, kterému se přezdívalo Pihoun. Oba byli sourozenci nejstaršího Zmizíka, který teď využil Vojtovy nepozornosti, vysmekl se a už pelášil ze stodoly na dvůr!

Vojta zjistil, že mu v kapsách nezbyl ani zlaťák, takže za Zmizíkem vyběhl. „No počkej, ty zlodějíčku!“ volal za ním. „Já tě odnaučím brát si, co ti nepatří!“

„A ty nejsi zloděj?“ smál se Zmizík a kličkoval před Vojtou. „Takový vandrák a v kapsách má přímo poklad!“





Vojta po Zmizíkovi chňapnul, ale ten na poslední chvíli zmizel i se svými sourozenci v chlívku. Dveře za nimi zaklaply a Vojta zůstal před chlívkem bezradně stát. „Co blázníte?“ začal mírně. „Jaký zloděj? Ty peníze jsou moje! Opravdu!“

Děti se mu smály, pokřikovaly na něho z chlívku a radovaly se, jak snadno přišly k penězům.

Vojta vytáhl podšívku svých prázdných kapes a musel uznat: „Šikovní teda jste! Ani zlaták jste mi nenechali! Asi máte dobrého učitele, co?“

„Copak je to tady za hlmoz?“ ozvalo se od krčmy, která sousedila se stodolou.

Přicházel krčmář, od pohledu šejdíř a divný chlap. „A pročpak si panáček větrá kapsy?“ ptal se pobaveně, když viděl, že má Vojta kapsy naruby.

„Kapsy mi vyvětral ten nejstarší z dětí!“ ukazoval Vojta k chlívku, ze kterého se ozýval smích. „Čmajznul by jednomu i nos mezi očima!“